

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
ZENIČKO-DOBOJSKI KANTON
KANTONALNI SUD U ZENICI
Broj: 44 0 K 029512 24 Kž 2
Zenica, 01.11.2024. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Kantonalni sud u Zenici u vijeću sastavljenom od sudija Maličbegović Enesa, kao predsjednika vijeća, te sudija Tešnjak Nermina i Baković Nedžad, kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničarke Burić Sabahete, u krivičnom predmetu protiv optuženih Mujkanović Admira i Kubat Muamera, zbog krivičnog djela pronevjera u službi iz člana 384. stav 1. u vezi sa članom 31. KZ FBiH, odlučujući povodom žalbe kantonalne tužiteljice u Zenici, podnesene protiv presude Općinskog suda u Žepču broj: 44 0 K 029512 20 K 2 od 05.04.2024. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 01.11.2024. godine, donio je

P R E S U D U

Odbija se kao neosnovana žalba kantonalne tužiteljice u Zenici i potvrđuje presuda Općinskog suda u Žepču broj: 44 0 K 029512 20 K 2 od 05.04.2024. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Općinskog suda u Žepču broj: 44 0 K 029512 20 K 2 od 05.04.2024. godine, optuženi Mujkanović Admir i Kubat Muamer, su na osnovu člana 299. stav 1. tačka c) ZKP FBiH, oslobođeni od optužbe da su u vrijeme, mjestu i na način kako je to pobliže opisano u izreci prvostepene presude, počinili krivično djelo pronevjera u službi iz člana 384. stav 1. u vezi sa članom 31. KZ FBiH. Istom presudom odredbom člana 212. stav 3. u vezi sa stavom 1. ZKP FBiH, oštećeni „Lašva-ČS“ d.o.o. Kakanj, radi ostvarivanja imovinsko-pravnog zahtjeva upućena je na parnični postupak, dok je istom presudom odlučeno da troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava.

Protiv navedene presude u zakonskom roku žalbu je podnijela kantonalna tužiteljica u Zenici i presudu pobija zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka i zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, s prijedlogom da se žalba uvaži, pobijana presuda ukine te odredi održavanje pretresa pred drugostepenim sudom. Tužiteljica je tražila da bude obaviještena o sjednici vijeća.

U odgovoru na žalbu branitelj optuženih Mujkanović Admira i Kubat Muamera, advokat Hadžić Admir iz Zenice, predlaže da se žalba odbije kao neosnovana i potvrdi prvostepena presuda.

Sjednica vijeća drugostepenog suda održana je u smislu člana 319. ZKP FBiH, na koju nije pristupila kantonalna tužiteljica u Zenici iako je o sjednici vijeća uredno obaviještena.

Drugostepeni sud ispitao je pobijanu presudu u onom dijelu u kojem se pobija žalbom, a u skladu sa članom 321. ZKP FBiH, pazeći po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženih povrijeđen Krivični zakon, te je odlučeno kao u izreci ovog rješenja iz sljedećih razloga:

Žalbom tužiteljice se ističe da je prvostepeni sud počinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH zbog toga što je izreka presude protiv rješenja sama sebi ili razlozima presude te da je sud propustio u presudi cijeliti sve dokaze u cijelosti koji su provedeni na glavnom pretresu i da je to rezultiralo da je sud pogrešno utvrdio činjenično stanje, čime je povrijedio odredbu člana 296. stav 2. ZKP FBiH. U nastavku obrazloženja žalbenih tvrdnji žaliteljica interpretira kroz žalbu sadržaj presude na strani 13. i 14. te potom iznosi navode suda koji su istaknuti u presudi na strani 11. te na strani 3. žalbe pasus drugi. Također prezentira navode suda date na strani 15. a potom izvodi zaključak da su navedeni zaključci suda suprotni navodima sa strane 12. i 13. presude gdje sud pozivajući se na član 289. ZKP FBiH ne prihvata prigovor odbrane da su trgovačke knjige i popisni listovi koji nisu bili u originalu niti ovjerenoj kopiji nezakoniti dokazi pri čemu se kao potvrdu tome sud poziva na rješenje Vrhovnog suda FBiH broj: 07 0 K 008460 13 Kž od 27.01.2014. godine. Konačno žaliteljica iznosi svoj stav da iz navedenog nedvojbeno proizilazi da je sud trgovačke knjige i popisne liste prihvatio kao zakonite i vjerodostojne a onda ih ocijenio nezakonitim pozivajući se na član 26. Zakona o računovodstvu i reviziji FBiH i član 4. Pravilnika o obliku, sadržaju i načinu vođenja trgovačke knjige iz 2006. godine kao i na odredbe Pravilnika iz 2015. godine. Potom se u žalbi daje tumačenje člana 26. Zakona o računovodstvu i reviziji pa se ističe da se može raditi samo o propustu pravnog lica zbog nepopisivanja imovine i obaveza u skladu sa odredbama člana 25. i 26. citiranog Zakona, koji propust je prekršajno kažnjiv ali nije mogao služiti kao opravdanje optuženih za izvršenje krivičnog djela jer oni u obavljanju svojih poslova nisu ni bili dužni da prate zakonske propise koji se odnose na obrasce na kojima trebaju biti sačinjeni kako trgovačke knjige tako i popisni listovi jer je to obaveza pravnog lica. Ističe se dalje da se radi o formalnim nedostacima u finansijsko knjigovodstvenoj dokumentaciju na što je ukazao i vještak koji je istakao da bez obzira što postoje formalni nedostaci da je dokumentacija validna zbog čega žalba zauzima konačni stav da je finansijsko knjigovodstvena dokumentacija predstavlja zakonski osnov i zakonite dokaze iako nisu predočavani ovjerene kopije subanalitičkih kartica i naloga blagajni te da je nalaz vještaka trebao biti prihvaćen kao zakonit dokaz. I da nije bilo osnova da se u korist optuženih primijeni načelo „in dubio pro reo“.

Navedeni žalbeni prigovori nisu osnovani.

Iako se žalbom ukazuje da je izreka presude protivrječna samoj sebi ta tvrdnja se kroz sadržaj žalbe a bilo koji način n e obrazlaže niti daju razlozi za istu. Naime, izreka pobijane presude sadrži sve potrebne elemente a to se odnosi i na osnov oslobađanja optuženih, po tački c) člana 299. ZKP FBiH. Dakle, nije dokazano da su optuženi počinili krivično djelo za koje se optužuju. Takav zaključak je i po ocjeni ovog suda pravilan i za isti su kroz obrazloženje pobijane presude dati dovoljno jasni i uvjerljivi razlozi koji se ne mogu dovesti u pitanje žalbenim navodima. Ti navedeni razlozi nisu u suprotnosti sa osnovom donošenja pobijane presude obzirom da dokazi koji su izvedeni tokom postupka i činjenice koje su utvrđene na osnovu istih, i po ocjeni ovog suda ukazuju da je izvršena dovoljno brižljiva analiza svih dokaza kako u pogledu vjerodostojnosti tako i u pogledu zakonitosti (radi se o trgovačkim knjigama za 2015. i 2016. godinu, te nalozima blagajni, popisnim listama i subanalitičkim karticama), te je prvostepeni sud u pogledu vjerodostojnosti i pouzdanosti kao i u pogledu zakonitosti subanalitičkih kartica i naloga blagajni dao uvjerljivo i za ovaj sud prihvatljivo obrazloženje. Ne može se prihvatiti tvrdnja žalbe da je

sud popisne liste prvo prihvatio kao potvrđene od svjedoka kao neizmijenjene u odnosu na original a potom ih ocijenio nezakonitim i nevjerodostojnim (kako se to želi žalbom prikazati kroz tvrdnju da sud na strani 12. i 13. presude popisne liste prihvata kao nevjerodostojne) a da suprotno sud zaključuje na strani 14. obrazloženja presude tj. da su zakoniti. Naime, ono što tvrdi žalba nije prihvatljivo, jer je prvostepeni sud na strani 14. pobijane presude dao jasnu ocjenu nevjerodostojnosti pa na određen način i nepropisnosti sastavljanja trgovačke knjige i popisnih listi a u odnosu na subanalitičke kartice je na strani 11. presude dao ocjenu i razloge zašto se subanalitičke kartice nisu mogle prihvatiti kao vjerodostojan i zakonit dokaz u krivičnom postupku pa time nisu mogle poslužiti ni kao osnov za izradu nalaza i mišljenja vještaka finansijske struke Spahić Nihada. Naime, kopije subanalitičkih kartica nisu ovjerene bile od strane nadležnog organa niti su od saslušanih svjedoka potvrđene kao neizmijenjene u odnosu na original niti je u toku postupka od strane svjedoka predstavnika oštećenog pa time ni tužilaštva predloženi originali navedenih kartica zbog čega se ni tvrdnja žalbe da je sadržaj istih kao i popisnih listi bio tačan i vjerodostojan ne može prihvatiti uvjerljivo. O tome kako su sačinjavane popisne liste prvostepeni sud je dao ocjenu na strani 13. presude obrazlažući stav o nevjerodostojnosti istih pozivanjem na odredbe člana 26. Zakona o računovodstvu i reviziji a sam žalitelj u žalbi na strani tri posljednji pasus ističe da je navedenim članom 26. citiranog Zakona propisana obaveza pravnog lica-u ovom slučaju oštećene da pravilno i u skladu sa zakonskom odredbom člana 69. citiranog Zakona popiše imovinu i obaveze u skladu sa odredbama člana 25. i 26. citiranog Zakona a kako to nije učinjeno radi se o propusti pravnog lica koji je prekršajno kažnjiv., Dakle, i sam podnositelj žalbe tvrdi da popisne liste nisu bile sačinjene u zakonitoj formi pa je stoga po nalaženju ovog suda, pravilan zaključak prvostepenog suda, da takva dokumentacija (popisne liste, kopije subanalitičkih kartica koje nisu potvrđene kao original na bilo koji način (svjedocima, prezentiranjem originala- čl. 289 st.3 ZKP FBiH), nije mogla poslužiti kao pouzdan i valjan osnov za objektivno i tačno vještačenje, jer se i po ocjeni ovog suda takvi materijalni dokazi imaju smatrati u konkretnom slučaju nevjerodostojnim ali i nezakonitim kada se radi o subanalitičkim karticama i popisnim listama.

Nadalje, u vezi žalbenih prigovora da su subanalitičke kartice kao i kopije naloga blagajni kao zakonit i pouzdan dokaz pri čemu se žalba poziva na presudu Vrhovnog suda FBiH broj: 06 0 K 008875 21 Kž 2 od 30.03.2021. godine ovaj sud poredeći stav iz te presude sa činjeničnim stanjem u konkretnom predmetu nalazi da je taj stav iz citirane presude u konkretnom slučaju neprimjenljiv obzirom da je u slučaju iz navedene presude tužilac u toku postupka predložio i predao sudu originale naloga blagajni s ciljem da se utvrdi da su kopije tih naloga (koji su se već nalazili u spisu) na osnovu kojih je vršeno vještačenje vjerne originalu (što se u konačnici i potvrdilo), dok to u ovom predmetnom slučaju nije urađeno niti je zastupnik optužbe tako postupio. U smislu navedenog potrebno je istaći da je prihvatljiv stav prvostepenog suda da to što su određena dokumenta bila ovjerena od strane firme Lašva d.o.o. Kakanj a ne od ovlaštenog organa za ovjeru uz činjenicu da kopije nisu pa ni te ovjerene potvrđene kao neizmijenjene u odnosu na originale i po ocjeni ovog suda čini iste nevjerodostojnim ali i nezakonitim i iste nisu mogle biti korištene kao pouzdani finansijsko knjigovodstveni dokument pri vještačenju, što je po mišljenju ovog suda pravilan stav prvostepenog suda koji sud valjano obrazlaže na strani 15. pobijane presude, i na to obrazloženje se upućuje žalitelj radi izbjegavanja ponavljanja u ovoj odluci.

Naprijed iznesenim razlozima ovaj sud ukazuje da je analiza i ocjena izvedenih dokaza i utvrđenih činjenica od strane prvostepenog suda obavljena u smislu odredbe člana 296. stav 2. ZKP FBiH te nakon ocjene i analize je prvostepeni sud izveo pravilne zaključke u pogledu odlučnih činjenica nakon čega je na takvo činjenično stanje pravilno primijenio odredbu člana 299. tačka c) ZKP FBiH i optužene oslobodio od optužbe jer izvan razumne sumnje nije dokazano da su počinili

predmetno krivično djelo. Pri donošenju pobijane presude, davanju razloga kroz obrazloženje nije učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH jer izreka presude nije protivrječna sama sebi niti razlozima presude, a iz obrazloženja se jasno moglo zaključiti da li je i koje dokaze sud cijenio zakonitim i vjerodostojnim, a koje ne. Osim toga ni činjenično stanje nije ostalo nepotpuno utvrđeno, (a ni kantonalna tužiteljica u žalbi uopće ne ističe niti predlaže bilo koje nove dokaze koji bi bili od eventualnog uticaja na činjenično stanje).

Potrebno je dodati, da bez obzira što je treći uposlenik pravosnažno osuđen za dio manjka na istoj pumpi i da je optuženi Kubat Muamer već vratio poslodavcu dio manjka, to nisu okolnosti iz kojih bi se mogao, obzirom na naprijed iznesene razloge a i one koje je dao prvostepeni sud u obrazloženju pobijane presude, izvesti zaključak da su optuženi Mujkanović Admir i Kubat Muamer počinili predmetno krivično djelo.

Sa navedenih razloga odlučeno je kao u izreci ove presude temeljem odredbe člana 328. ZKP FBiH.

Zapisničarka

Burić Sabaheta

Predsjednik vijeća

Maličbegović Enes